

FALAK OSMAN

1

Köyde ona Falak Osman derlerdi. Hatta sonraları “ Osman” ismi unutulmuş, “Falak” diye anılmaya başlanmıştı. Sabah gün doğmadan herkesten önce işe gittiğinden mi, yoksa sırtındaki kamburdan dolayı mı bu isim verilmiş bilinmez.. Kendisiyle barışık, küçük şeylerle mutlu olmasını bilen bir insandı. Geçirdiği bir talihsiz kazadan dolayı sırtında testi gibi duran kamburun oluşması, sağ omzunun çökük, belinin öne doğru bükük olması, kendisine neşesinden bir şey kaybettirmemiştir. O’nu görünce kendi kendime, “neden ondaki neşenin birazını olsun kendimde ve diğer insanlarda göremiyorum?” diye sorardım.

Marangozluktan anlardı. Kışın köyün erkekleri kahve beklerken O, kadınların yufka ekmek yaptığı senit ve oklavalardan yapardı. Şimdi plastik ürünlere yenilmiş olan, yerini Çin malı pusetlere bırakan, ahşap beşikler onun ellerini eseri idi. Kimbilir kaç tane bebek ninnilerle büyüdü o ahşap beşiklerde. Çobanlar için ustaca kaval yapar, kendisi de iyi çalardı. Hatta yörede, karısı Hacer’in kaval sesine vurularak kendisine kaçtığı söylenir.

Yardımseverdi. Kim imece usulü bir iş yaptırırsa, karşılık beklemeden mutlaka orada yerini alırdı. Köyün en fakirlerinden olmasına rağmen, Hacer’in de güler yüzlü olması nedeniyle olsa gerek, evinden misafir eksik olmaz, bulduğunu konu komşu ile yemekten hoşnut olurdu. Doğuştan gelen sakatlıkla sol ayağını sürüyerek yürüyen Hacer de, kışın köy ilkokulunda hademelik yapar, yazın bulduğu her işe koştururdu.

Bahar ve yazda kahveler genellikle boş kalırdı. Köylülerin bir araya gelmesi Cuma günleri olur,, o gün camiden çıkanlar hemen dağılmaz, cami bitişiğindeki duvarın dibinde bulunan uzun ağaç kütüğüne oturarak kuşlar gibi tünelerler, bir süre sohbet ederlerdi. Yine bir Cuma sonrası, camiden erken çıkan Falak, yüzü bahar güneşine karşı gözlerini kırıştırarak aynı kütüğün üstüne yerleşti. Sıkıntılı görünüyordu. Yüzü, çok bilinmeyen denklemlerle zor bir matematik problemi çözüyormuş gibi düşünceli idi. O’nu gören, iyi konuştuğu birkaç arkadaşı gelip yanına iliştiler. Her zaman kendine iş bulan Falak Osman’ı böyle boş görmeye alışık değillerdi. Bir sıkıntısı olup olmadığını sordular. Falak:

“Benim hatunun ameliyat olması gerekiyormuş da...” dedi yutkunarak. Bir süre durakladıktan sonra ekledi,

“Parayı denkleyemedim..”

“Bir arkadaşı sordu;

“Yaa öyle mi? Geçmiş olsun nesi var?”

Bir diğer arkadaşı hastalığı sorana çıkıştı:

“Ulen oğlum kadının hastalığı sorulur mu hiç? Namahrem diye bir şey var.”

Başını sallayarak “cık cık cık “ yaptı.

Falak aldırmadı. Karısının hastalığı için doktorun “miyom” dediğini duymuştu.

“Kedi miyavlaması gibi bir şey diyorlar adına, miyav mı miyov mu işte öyle bir şey..” diye açıklamaya çalıştı. Sözü yine ameliyat parasına getirdi. Sesi kırık, yaşlı ve yılgındı. Ancak arkadaşlarının umursamadığını görünce konuyu kapattı.

İnsanların birbirlerinden uzaklaşmalarının bir nedeni de borç alıp vermek olsa gerek. Kısa bir sessizlikten sonra arkadaşları, kondukları ağaca taş atılmış kuşlar gibi birer birer dağıldılar. Kimisinin tarlaya, kimisinin oduna, kimisinin koyuna gideceği tuttu. Umduğunu bulamayan Falak, “öksüz oğlan kendi göbeğini kendi kesermiş, “ diye mırıldanarak evine döndü. Karısıyla enine boyuna düşünüp iki inekten birini satmaya karar verdiler. Hacer, alını sakar olan “karakız” dediği ineği için,

“ Onu kolay kolay sattırmam, sütü iyi evimizin rızkı!” diyerek sarı ineğe razı oldu..

Ameliyat iyi geçmişti. Bir hafta sonra eve döndüklerinde kötü bir sürprizle karşılaştılar. Komşuları Hayta Kemal’e emanet ettikleri ahıra baktıklarında, “karakız”ın yerinde yeller estiğini gördüler. Telaşla komşularına koştular.

Hayta Kemal :

“Valla komşum” dedi, “ hiç sorma ben de çok üzüldüm! Akşam sabah yemini samanını verdim, çeşmeye götürüp suladım. Bakımını hiç aksatmadım. Bir sabah gelip baktığımda yerinde yeller esiyor. Tepemden aşağı kaynar sular döküldü. Amma elden ne gelir? Giden gitmiş bir kere. Konu komşuya sordum ne bir gören var, ne de duyan. Ne yapalım üzme kendini. Cana geleceğine mala gelsin! İnanın size karşı çok mahçup oldum.”

Hacer’in yüzüne hüznün bulutları gelp çökmüş, düzgün etli dudakları sarkmış, ağlamaya hazırlanan çocukları gibi bir hal almıştı.

Ayağını sürüye sürüye dolaşarak öfkeyle söylendi durdu;

“Zehir zıkkım olsun inşallah! Haram ile kurum olsun. Hiç mi vicdanınız sızlamadı gariplerin rızkını çalarken!...”

Falak Osman, her ne kadar üzüntüsünü gizlemeye çalışarak Hacer’e teselli vermeye çalışsa da, esmer yüzünün kararmasına engel olamadı.

Evleri birkaç gün hastalık için geçmiş olsun ziyaretine gelenlerle dolup taşı. İslî çaydanlık ocaktan hiç inmedi.

Uykusuz gecenin bir sabahında sessizce kahvaltı yapıyorlardı. Sessizliği Hacer bozdu.

“Böyle olmayacak Osman,” dedi içini çekerek. “ Soframız kurudu kaldı. Sabaha kadar gözümü kırpmadım. Öte düşündüm beri düşündüm bir çıkar yol bulamadım.”

Kolundaki bileziği çıkarıp kocasına uzattı.

“ Al bunu, yarın Çarşamba, mal pazarına git sağılır bir inek al gel. Kurudu kaldı evimiz.”

Osman boş gözlerle bakarak bileziği usulca ceketinin iç cebine indirdi. Başka yapacak seçeneği yoktu.

“Doğru söylüyorsun, kurudu kaldı evimiz,” diye mırıldandı.

Başka söz etmeden kahvaltılarını bitirdikten sonra Hacer damdan düşer gibi;

“Ben bu Hayta’ya hiç güvenmiyorum Osman,” dedi. Falak Osman, kalın kaşlarının altından gözlerini Hacer’e dikerek merakla sordu:

“Ne gibi?”

“Bence bizim ineğin çalınmasında Hayta’nın parmağı var gibi.”

“Yok kız, Hayta yapmaz öyle şey. Ne de olsa akrabamızdır.”

“Nerden biliyorsun ki?”

“Onun sürüsünde daha önce bizim sekiz koyunumuz yok muydu ?”

“Vardı. Dördünü satmıştık...”

“N’oldu gerisine?”

“Ne bileyim işte! Birisi çamura göçmüş, birisini canavar (kurt) yemiş, birisi hastalanmış..”

Hacer sözünü kesti:

“ Koca sürünün içinde canavar bula bula bizimkini mi bulmuş! En salak koyun bizimki miymiş de çamura göçmüş? “

“Ne diyelim Hacer, yaptıysa günahı vebali onun.”

Hacer hızını alamadı.

“Şimdiye kadar hiç yaralı parmağa işedi mi? Hep kendini düşündü. İnsana güneşli havada şemsiye verir, yağmurlu havada geri alır...”

Falak Osman bu tartışmayı fazla uzatmak istemedi. Dışarı çıkıp birşeylerle uğraşmaya başladı. “Yarın pazardan bir inek alabilirsem gönlü hoş olur,” diye mırıldandı.

Ertesi gün ikinci vakti. Evin avlusunda tavukları yemleyen Hacer’in, işittiği bir korna sesiyle yüreği hop etti. Telaşla avlu kapısına yöneldi. Köpek havlayarak ondan önce koşmuştu. Kapıda, eski ama kocaman bir kamyon duruyordu. Şoför mahallinden önce Falak Osman indi, köpeği uzaklaştırdı. Arkasından kamyonu susturan şoför yere atladı. Hacer’in şaşkın bakışları arasında gürültülü bir şekilde kamyonun arka kapaklarını açtılar. Böğüren ineği aşağı indirdiklerinde Kadın gözlerine inanamadı. Karakız karşısında duruyordu.

“Aboo, benim karakızım gelmiş evine!” diye sevinçle mırıldandıktan sonra kocasına bir bakış attı :

“Len Falak nasıl buldu ineğimizi?”

Falak Osman :

“Hayvan pazarında satışa çıkarmışlar. Görür görmez tanıdım. Adama “nerden aldın bunu?” sorduğumda önce söylemek istemedi. Polise gideceğimi söyleyince itiraf etti. “Hayta bizimköyden birine satmış, ben ondan aldım. Çalıntı olduğunu bilmiyordum vallahi” dedi. Yalvar yakar oldu. Anlayacağın sen haklıymışsın Hacer.”

Kamyoncu şaşkın bir ifadeyle bir Hacer’e, bir Osman’a bakıyordu.

Hacer,

“Böylelerine acınmayacaksın Falak,” dedi. “Keşke gideydin polise! Bugün ineğimizi çalan yarın kim bilir ne yapar.”

Falak Osman karşı çıktı:

“Olmaz Hacer ! Onun karısı ve çocukları iyi insanlar. Okulda çok başarılı bir oğlu var. Babasının hırsız damgası yemesi onu yıkar, geleceğini kararır. Onun için bu defalık tembih edeceğim. Köyde başka kimseye söylemeyelim.”

Kamyoncu Hacer’e dönerek;

“Yenge” dedi. “Salak abi doğru söylüyor. Bu defalık affedin gitsin, büyüklük sizde kalsın!”

Hacer sitemle söylendi.

“Kocaman adı Salak değil, Falak Osman derler ona.”

Kamyon gürültülü bir şekilde köyü terkederken Hacer “karakızın” başını okşuyordu. Kocasını bileziğini uzattığında yüzünün eski rengi yerine geldi.

O yıl daha Nisan çıkmadan sıcaklar kendini erkenden hissettirmeye başlamıştı. Falak Osman yine hiç durmadı. İçinde buğday arpa bile yetişmeyen çorak tarlayı adam etti. Lor, peynir, çökelekten eline bir dürüm yaparak erkenden yollara düştü. Günlerce, pat-pat denilen, dört tekerli küçük römorku bulunan, motorlu araçla başka yerlerden toprak taşıdı. Sığır gübresi koyun gübresi ne bulduysa çorak tarlaya taşıdı. Köyde “aklından zoru var bu Falak’ın, o tarlada diken bile yetişmez,” diye konuşuyorlardı. Kimisi de “Her akıl bir olsa sığıra çoban bulunmazmış!” diyordu.

Hayat yolunda insan bazen dik patikalara sapmak zorunda kalır. Ama patikanın sonunda yeşil ormana ulaşacağına inanırsa insan, aldırılmaz ne kadar yorulduğuna. Falak Osman yılmadı. İmar ettiği tarlaya pancar ekti. Ancak yazın bir de sulama sorunu vardı. Tarla ana kanala uzaktı. Pancar dediğin onbeş günde bir su isterdi. Osman onu da düşünmüştü. Her biri beşer metre uzunluğunda, seksen tane plastik boruyu ulayarak ana kanala ulaştı. Boruları, taşımak için düşük olan sağ omzuna aldığı anda, omzu kambur olan sol tarafla aynı hizaya geliyordu. Ayağına çizmeleri çekip bir elinde kürek gün batımına kadar tarlayı suladı. İyice çamur olan tarlada yürümek zordu. Bazen çizme çamurun içine göçer kalır, yalın ayak yürümek zorunda kalırdı.

Gün batımına doğru arı oğulu gibi bir de sivrisinek sürüsü gelirdi. Çamura bulanmış ellerde kan emecek yer bulamayan sivriler, kulak burun boğaz neresi açık olursa saldırırlardı. İyice bunalan Falak, bu saldırılardan korunabilmek için açık yerlerine, yüzüne boynuna kulağına mazot sürerdi. O gece, mazot kokusundan Hacer’in kendisini yatağa almayacağını bile bile...

Üç ay sonra, diken bile yetişmeyen tarlada öyle bir pancar olmuştu ki, yeşillikten toprak görünmüyordu. Oysa karısına,

“Bıldır aldığım tarlaya pancar ekeceğim,” dediğinde Hacer,

“Sen deli misin, o tarlada deve dikenini bile yetişmez!..” diye karşı çıkmıştı.

Siz beyler... Yudum yudum keyifle içtiğiniz demli çayın içinde, mutlaka Falak Osman’ın ektiği pancar şekerinin tadını bulacaksınız.

Siz sarışın, esmer, kumral hanımlar... Hünerli ellerinizle yaptığınız tatlılardan, pastalardan, baklavalardan doğal bir tat alıyorsanız, bilin ki içinde yine Osman’ın ektiği pancar şekerinden vardır.

Ve siz bu satırları okuyanlar... Günün birinde yolunuz Toros Yaylası’na düşerse, yalçın kayalarda yankılanan, duygularınızı depreştiren yanık bir kaval sesi duyarsanız, bilinki o ses Falak Osman’ın yaptığı kavalın sesidir. Tuz yaladıktan sonra suya koşan ak koyunları su içmeden döndüren, kim bilir belki yine o kavallardan biridir.

İl merkezinde bulunan bir özel hastanede, polikliniğinin önünde muayene için sıra bekliyordum. Yan tarafta bulunan dahiliye bölümünün kapısındaki bir yazıya gözlerim takıldı. Uzman Dr. Cengiz Özbek. Beynimin uzak köşelerindeki kayıtlarımdan daha silinmemiş olan bu isim, beni yıllar öncesine, lise yıllarıma götürdü. Yoksa bu Cengiz Özbek, lisedeki arkadaşlarla Cengiz Han diye takıldığımız Cengiz Özbek olmasın? Çalışkan ve çok hırslı olduğundan ona bu ismi takmıştık. Ama o liseyi bitirmeden ayrılmıştı. Köylerimiz ayrı olduğundan uzun yıllar bir daha görüşmemiştik. Belki de isim benzerliğiydi. Çünkü babasının ani ölümü nedeniyle okulu bırakmıştı. Yine de içimde küçük bir kuşku vardı. Ne olursa olsun, kendisini görüp merakımı gidermeliydim!

Kapıdaki hemşire sıra ile hastaları çağırıyordu. Dışarıda bekleyen üç kişi kalmıştı. Son kişi girdiğinde kapısının önüne varıp dikildim. Hasta çıkar çıkmaz daldım içeriye. Doktor, beyaz önlük içinde boynunda stetoskop, önündeki deftere bir şeyler yazarken yüzüme bakmadan sordu :

“Buyurun, nedir şikayetiniz?”

Ne diyeceğimi, söze nereden başlayacağımı düşünürken dudağımdan usulca “Cengiz Han” sözcükleri dökülüverdi. Bu sözü duyar duymaz aniden elindeki kalemı bırakan doktorla göz göze geliverdik. Beni tepeden tırnağa şöyle bir süzdü. Kısa bir süre düşündükten sonra hayretle sordu:

“İsminiz Zafer mi?” Sesi kalınlaşmış ve değişmişti.

“Evet” dedim. “Zafer Çağlayan, Yalvaç Lisesinden...”

Bu kısa konuşmalardan sonra sarılıp kucaklaştık. Hal hatır sorduk. Hemşire şaşırmış, bir ona bir bana bakıyordu.

“Vay zaferciğim” dedi. “Yıllar ne kadar değiştirmiş seni! Dışarıda karşılaşsak inan bilemezdim.”

“Sen de öyle, çok değişmişsin!”

“Değişmemek elde mi dostum? Hele yaşadıklarımı bir bilsen..”

“Anlatırsan bilmek isterim! Liseden ayrılınca okul hayatın bitti sanmıştım..”

Hemşireye “çıkabilirsin!” dedi. Baş başa kaldık. Boynundaki stetoskopu masanın üzerine bıraktı. İki kahve söyledikten sonra,

“Yaşadıklarım bir rüya gibiydi Zafer,” diye içini çekerek söze başladı:

“Biliyorsun babamın kalp krizi geçirerek genç yaşta aniden ölümü nedeniyle liseyi birinci sınıftan terk etmiştim. Ondan sonrasını nereden bileceksin? Ama okulu bırakmak en az babamın ölümü kadar acı gelmişti bana. Yine de yüreğimin uzak köşelerinde sönmeyen bir umut ışığı vardı. Öncelikle, küçük kardeşimle yapayalnız kalan anama destek olmalı, sonra evimizin kısıtlı bütçesinin idaresini ele almalıydım. Küçük omuzlarıma dağ gibi çökmüş olan bu yükün altından kalkmak için çok çalışmam gerekiyordu.

Bir zaman koyun çobanlığı yaptım. Bir süre balıkçılık yaptım. Bu arada lise bitirme sınavlarını da veriyordum. Zavallı anacığım da hiç boş durmazdı. Köyde yevmiye ile bulduğu her işe koşturur, akşam eve döndüğünde “Her tarafım havanda dövülmüş gibi ağrıyor,” derdi. Kız kardeşim de boş durmaz, ince narin kollarıyla ilmek ilmek halı dokurdu. Bir de komşumuz Halime vardı unutamadığım. Kendisinin iyi yerlere layık olduğunu düşünen, gözü yükseklerde buğday benizli güzel bir kızdı. Boynunun alt kısmında süte düşmüş sinek gibi duran bir beni vardı. Aramızda duygusal bir ilişki kurulmuştu.

Gözlerimizle konuşurduk. Onu bunu bahane eder sık sık anama yardıma gelirdi. Yalnız benim değil anamın da gönlünü fethetmişti.

Zaman su gibi süratle akıp giderken liseyi bitirmiş, üniversite sınavlarına hazırlanıyordum. Bu arada birkaç dönüm tarlamıza pancar ekmiştik. İki haftada bir sulanması gerekiyordu. Yaz sıcağının erken başladığı bir Haziran sıcağında, patpat denilen araca plastik su borularını yüklemiş tarlaya gidiyordum. Bizim orada Deliçay denilen koca kanalın üzerinde bir köprü var. Yüksekliği şu odanın duvarlarından fazla. Nasıl oldu anlayamadım, tam köprüyü geçip kanal yoluna dönerken aşağıya uçmuşum. Pat-pat ters dönüp üzerime kapanmış. Belimden aşağısı motorun altında idi. Sağ ayağım şase demirleri ile taşların arasına sıkışmıştı. Öldürmeyen Allah öldürmüyor. Başım çamurlu yumuşak bir yere denk geldiği için kurtulmuşum. Pat-patın o şekilde düştüğünü görenler, “İnsan buradan sağ çıkmaz, kurtulması mucize,” dedi. Kurtuluşuma herkes şaşırıldı. O yörede tarlada çalışanların yardımı ile hastaneye kaldırıldım.

Ama geç müdahale, ama yanlış tedavi, bizim sağ ayağın dizden aşağısının gitmesine neden oldu. Kolay olmasa da artık durumu kabullenmeli, bastonla yürümeye alışmalıydım. İçinde bulunduğu her duruma karşı bir teselli bulmaya çalışıyor insan. Rüzgarların sert estiği yüksek tepelerdeki ağaçların neden kuvvetli olduğunu bilir misin Zafer? Ben söyleyeyim, fırtınalara karşı direnmesini bilirler de ondan. Ama kuytu yerdeki ağaçlar, onlar kadar sağlam değildirler. Kuvvetli olmak için direnmeli kendimi bırakmamalıydım. Bence, insan ne durumda olursa olsun kendine olan güvenini kaybetmemelidir. En kötü kayıp budur. O seneki sınavlara giremesem de derslerime yeniden sarıldım. Çalışmak beni bunalıma girmekten alıkoyuyordu. Üzerimde, acıyarak dolaşan gözlerin bakışlarını istemiyordum. Bir süre toplum içine çıkmak istemedim. İmrenilmek acınmaktan daha iyi idi. Bunun için çok çalışıp başarmak zorundaydım. Derinden akan sessiz sular gibi yoluma devam etmeliydim.

Yalnız beni asıl yaralayan Halime’ nin tutumu oldu. O olaydan sonra bana birden sırt çevirdi. Böyle bir durumda teselli vermemesi ayağımdan daha çok yaraladı beni. Kim bilir, O’nun gözünde belki topal yarım bir insandım. Kendi kendime “Gelmezsen gelme ayağın göl, başın pınar olsun!” dedim. Protez bacak düşündüm. Ancak ne bir sağlık güvencemiz, ne bir sigortamız vardı. İçimden bir ses, “tıp fakültesini kazanırsan belki isteğin gerçekleşir” diyordu.

Öyle de yaptım. Gecemi gündüzüme katarak inadına çalıştım. Rüyalarımnda sık sık kendimi beyaz önlükler içinde hasta muayene ederken görüyordum. “Dr. Cengiz Bey” diyorlardı. “Hocam” diyorlardı. İstesem de ev işlerine bakamıyordum. Evin yükü, benim için saçını süpürge eden anamın zayıf omuzlarına çökmüştü. Yazın tarlalara çapaya koşturur, kışın ayağına lastik çizmeyi, sırtına meşin gocuğu giyer balık tutmaya giderdi. Onun durumunu görünce içim ezilir, elimden bir şey gelmezdi. Belki o da benim için aynı duyguları taşıyordu. Bazen, “Allah uçamayan kuşa alçacık dal verirmiş,” diye bana teselli verirdi. O’nu rahat ettirmek, kendime acıyarak bakan gözlerden kurtulmak için ahdettim.

Girdiğim sınav sonuçları Ankara’daki Üniversitesi Tıp Fakültesini kazandığımı bildiriyordu. Artık uçamayan kuş, iyi bir dala konmuştu. İlk yılın sonuna doğru ayağıma protez bacak takıldı. Anamın sevinci görülmeye değerdi. Bu kez dökülen gözyaşı sevinçtendi. Ancak altı yıl boyunca okul masraflarına yetişebilmek için inek tarla ne varsa hepsi elinden gitti. Köylerden nohut fasulye toplayıp lokantalara sattı. Kız kardeşim gecesini gündüzüne katarak halı dokudu. İlmek ilmek binlerce düğüm atmaktan elleri yarılmıştı. Sonunda mutlu bir gelecek varsa, çekilen çile her şeye değişiyor.

İşte böyle dostum!.. Anlattıklarım Cengizhan arkadaşının yaşam öyküsünden bir kesittir. Biraz da sen anlat bakalım kendinden!”

Baştan sona sözünü hiç kesmeden dinlediğim Dr. Cengiz’in, merak ettiğim atladığı bir yer vardı. Halime. Sahi ona ne olmuştu? Sorup sormama konusunda bir süre ikilemde kaldıktan sonra merakımı yenemedim, sordum:

“Hani bir Halime vardı demiştin, komşunun kızı? “

Oturduğu döner koltuğu pencereye doğru çevirdi. Gözlerini, bulutlarla dağın birleştiği bir noktaya dikti. Güneş, saklambaç oynar gibi bulutlara girip çıkıyordu. Yitik bir şeyi arar gibiydi. Beni unutmuş gibi bir süre sustuktan sonra yüzüme bakmadan,

“Halime’ yi soruyorsun değil mi ?” dedi. “En sıkıntılı zamanımda benden selamı sabahı kesen Halime’yi. O zamanlar Almanya’da çalışan varlıklı birinin oğluyla evlenmişti. Almanya’ya gitmeye çok hevesliymiş. Gitmiş ama evliliği uzun sürmemiş. İki sene yurt dışında kaldıktan sonra köye dömüş. Uzun yıllar görmemişim. Ama O’nunla yollarımız bir kere daha keşişti. Daha doğrusu o beni buldu. Burada olduğumu biliyormuş. Geçen yıl muayene olmak için bir kadın geldi. “Doktor bey” dedi. Ben Yalvaç’tan geliyorum senin köylünüm. “ Ürkek ürkek bakıyordu yüzüme. Buyur edip oturttum karşıma:

“Nedir şikayetin?” diye sordum.

“Kursağım ağrıyor” dedi.

“Kızım” dedim, “kursak tavukta olur, sen tavuk musun?”

Neyse muayeneden sonra,

“Halime diye bir kız vardı sizin köyde... “ derken sözümü kesti.

“Biliyorum, teyzemin kızı olur. Kocasından ayrıldı, şimdi köyde.”

“Hayret, ona ne kadar da çok benziyorsun!” dedim.

Dudaklarının kenarından şimşek gibi acı bir gülümseme gelip geçti. Hastalığının detayları hakkında, doktorluk etik kuralları gereği açıklama yapmam doğru olmaz. Ancak şu kadarını söyleyebilirim, muayene sonucu ultrason ve bazı tetkikler istedim. Sonuç raporlarını önüme uzattığında arasında nüfus cüzdanı da vardı. Evet, utandığı için önce kimliğini gizlemek isteyen Halime Yılmaz karşımdaydı. Yüzünde pişmanlık esintileri dolaşıyordu. Gerdanındaki ben, nazarlık gibi yine öylece duruyordu. İstedğim tahlil ve film sonuçlarını incelerken ultrason raporu beni şaşırttı. Raporda, “sağ böbrek izlenemedi” yazıyordu.

“Halime” dedim, “sağ böbreğin tek!”

Hayretle yüzüme baktı.

“Nasıl olur doktor bey, doğuştan mı?”

“Evet doğuştan, imalat hatası olabilir...”

Sevgi dolu bakışlarını yüzümde gezdirerek sordu:

“Yani şimdi ben özürlü yarım bir insan mıyım?”

“Hayır değilsin! İnsan tek böbrekle rahatça yaşamını sürdürebilir. Benim gibi tek bacağı kaybetse bile.. Yeter ki zihin özürlü olmasın!”

Yüzüne, batmak üzere olan güneşin kızıllığı çöktü. Hüzünlü bakışlarını kaçırdı. Yeni yürümeye başlayan çocuklar gibi isteksiz adımlarla kapıdan çıkarken ardından,

“Halime” diye seslendim.

Dönüp baktı, siyah keskin gözlerini yüzüme dikti.

“Bir sıkıntın olduğunda gelebilirsin, bana “Cengizhan” diyebilirsin!”

Başını evet anlamında salladı. “Cengizhan” diye mırıldanarak gözden kayboldu.

